

významu pro poměr mezi žalobkyní a žalovanou. Kdyby bylo pravdou, co žalobkyně tvrdí, že zmíněná pohledávka do salda pojata nebyla, nemohla by žalobkyně z toho pro sebe nic odvoditi, bylo by to jen na újmu tuzemského ústavu, který by tím byl pozbyl jakékoliv úhrady za dluh, do něhož vstoupil na místo krakovské filiálky. Tvzení, že se žalovaná obohatila na její úkor, mohla by žalobkyně opodstatniti jen tím, že by dokázala, že žalovaná, ač vede jako asignátka účet starých korun rakousko-uherských, po případě polských marek, přece vůči průmyslové bance v Krakově jako právní nástupkyni krakovské filiálky, asignantky, vyhradila si nebo skutečně má nárok vyšší, zejména požadavek 27.256 Kč 46 h, jež vymáhá žalobkyně, asignatářka. Takového důkazu žalobkyně neprovedla a nabízenými průvody provésti nemohla. Nařízení ze dne 1. dubna 1919, čís. 167 sb. z. a n., nepřichází v tomto případě vůbec v úvahu, ježto předpokládá, že věřitel, bydlící na území bývalého Rakouska a Uherska, mimo obvod Československé republiky, měl dne 26. února 1919 v tuzemsku účet, znějící na staré koruny rakousko-uherské, kteréhožto předpokladu tu nebylo. Z výpovědi svědka Antonína M-a, že převod krakovské filiálky živnostenské banky na průmyslovou banku v Krakově stal se 6. srpna 1919 s platností od 1. ledna 1919, žalobkyně dovozuje, že pražská ústředna vstoupila již dnem 1. ledna 1919 do všech aktiv a pasiv krakovské filiálky, a z toho usuzuje, že dle posledního odstavce §u 1 nařízení ze dne 1. dubna 1919, čís. 167 sb. z. a n., transakce ze dne 3. června 1919, týkající se vkladu žalobkyně, měla býti vyúčtována v korunách československých. Než převod krakovské filiálky na průmyslovou banku s platností od 1. ledna 1919 má jen ten význam, že do práv a závazků krakovské filiálky, jež trvaly dne 6. srpna 1919, vstoupila průmyslová banka tak, jako kdyby ona byla z nich oprávněna a zavázána od 1. ledna 1919. Dne 6. srpna 1919 však žalobkyně vůči krakovské filiálce neměla již žádného nároku, zejména neměla u ní již žádného vkladu; v tom čase příslušela jí jen pohledávka 40.067 starých rakousko-uherských korun proti žalované, pokud se týče proti její pražské ústředně, a t e t o stejná pohledávka proti krakovské filiálce. S platností od 1. ledna 1919 stala se tudíž nanejvýš průmyslová banka v Krakově dlužníkem tuzemské banky co do 40.067 K.

Čís. 3798.

Zavázal-li se podnikatel poštovních jízd poštovní správě, že ručí za sebe a svůj služební personál tou měrou, jakou ručí poštovní správa stranám, ručí za své lidi bezvýjimečně.

(Rozh. ze dne 30. dubna 1924, Rv I 247/24.)

Žalovaný uzavřel s poštovní správou smlouvu, dle níž měl obstarávat poštovní jízdy na svůj účet a nebezpečností. Dle §u 6 této smlouvy ručil žalovaný za sebe a svůj služební personál co do zásilek dopravených onou jízdou; zvláště byl povinen ručením a náhradou po-

štovní a telegrafní správě za ztrátu doporučených zásilek pošty listovní a za ztrátu, úbytek a poškození zásilek pošty povozné touž měrou, jako správa ta ručila stranám. Když při nastrojeném přepadení, smluveném s vozkou, synem žalovaného, uloupen byl z vozu peněžní pytel a stát musil poskytnouti poškozeným náhrady, domáhal se na žalovaném náhrady vyplaceného peníze. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Žalobce opírá žalobní nárok na náhradu škody o porušení smluvní povinnosti se strany žalovaného. Nelze dovolateli vzhledem k uplatněnému důvodu čís. 4 Šu 503 c. ř. s. přiznati, že odvolací soud smlouvu ze dne 26. května 1919, o kterou běží, po právní stránce vyložil nesprávně. Smlouvou touto zavázal se žalovaný bezpodmínečně za sebe a svůj služební personál tou měrou, jakou ručí poštovní správa stranám; toto smluvní ručení nelze stotožňovati s rozsahem ručení podle Šu 1315 obč. zák. Kdyby byly strany měly na mysli jenom toto ručení, pak by věru nebylo potřebí, by o něm uzavíraly zvláštní takto stylisovanou smlouvu, takže i z tohoto zvláštního ustanovení smluvního je s hlediska pravidla Šu 914 obč. zák. zřetelně jasno, že strany měly na mysli ručení v Šu 6 citované smlouvy uvedené v té rozsáhlosti, v jaké naopak ručí poštovní správa stranám. Dostalo se tedy sporné věci v odvolacím rozsudku právního posouzení správného.

Čís. 3799.

Odpůrčí řád.

Odpůrčí spory nenáleží k výlučné příslušnosti sborových soudů první stolice. Pro věcnou příslušnost jest rozhodnou pohledávka, pro niž se vymáhá odpůrčí nález.

Jakékoliv jednání o zajištění věna ve formě jiné než notářským spisem jest po zákonu právně bezúčinné.

(Rozh. ze dne 30. dubna 1924, Rv I 288/24.)

Žalobce domáhal se na žalované zjištění, že zajištění věna 25.000 Kč pro žalovanou jest bezúčinným vůči pohledávce 5.000 Kč, příslušející žalobci proti manželé žalované Antonínu K-ovi. Žaloba byla zadána na okresní soud, jenž jí vyhověl. Odvolací soud rozsudek potvrdil. Důvody: Odvolatelka vytýká zmatečnost, jelikož soud rozhodl ve věci, ač není druhově příslušným. K odůvodnění této výtky uvádí odvolatelka, že okresní soud k rozhodování této rozepře jest věcně nepřislušným proto, že předmětem jest zjištění, že zajištění věna 25.000 Kč pro žalovanou jest vůči pohledávce 5.000 Kč s přísl. žalobci proti manželé žalované Antonínu K-ovi příslušející, bezúčinným a že tato pohledávka s příslušenstvím přesahuje 5.000 Kč, takže příslušným k rozhodování v této věci jest soud krajský. Není však tu vytýkané zma-